

OSZTÁLYOZÁS

Tárgy

385. 870

Hely

Idő

"1962"

nély

Napról-napra nagyobb az érdeklődés a mikrobusz iránt

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Szenzáció a Margitszigeten

A mikrobusz.

1962. Aug. 10.

Hideg széllel köszöntött be május elseje, de a Margitszigeten a hűvös idő ellenére legalább százan várakoznak a mikrobusz végállomásán.

A három kis kocsiból álló szerelvény befut a végállomásra. A megállótáblára erősített perselyben egymás után csörrennek meg a forintosok és a korlát mellett lassan kigyózik előre a hosszú ember-sor. A mikrobusz még el sem indul, az utasok helyet keresnek maguknak, de a hangszórón keresztül már Lantai Mária, a szolgálatos idegenvezető kalauz köszönti a felszállókat.

Mi volt hajdan a Casino helyén?

— Üdvözljük kedves utasainkat. Utunk során bemutatjuk önöknek a Margitsziget nevezetességeit.

Marsó Katalin indítóellenőr még egyszer megvizsgálja, hogy az üléseknel elhelyezett biztosítóláncokat bekapcsolták-e, majd felemeli kis zöld jelzőtárcsáját, tiszteleg és elindítja a szerelvényt.

A kis kocsis utasai — felnőttek és gyerekek — mosolyogva kíváncsi izgalommal ülnek. Némi felsőbbsséggel tekintenek a lemaradókra: ők már utaznak.

— *Baj kéz felé a Sportuszoda épülete látható — hallatszik a hangszóróból.*

Egy idősebb házaspár összenéz. — *Nem is tudtam, hogy a Sportuszodát Hajós Alfréd, az 1896-os athéni olimpia úszóbajnoka terve szerint építették — jegyzi meg a férfi.*

A mikrobusz tovább halad. Egy fiatal lány azon csodálkozik, hogy a Casino helyén valamikor régen egy lovagvár állt. Mások csak most tudják meg, hogy Arany János itt, a Margitszigeten írta a „Toldi szerelme” című elbeszélő költeményét. A mikrobusz alig húszperces útja alatt még számos olyan érdekességet tudhat meg az utazóközönség, amelyeket még a tősgyökeres budapestiek nagy többsége előtt sem voltak ismeretesek.

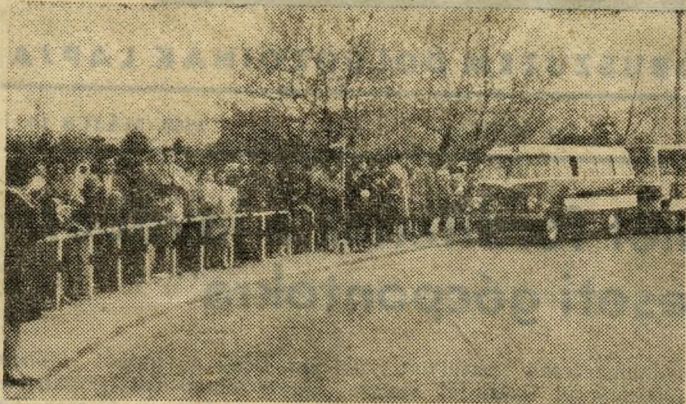
A gyerekek kedvence

A kis kocsiknak természetesen a gyerekek körében van a legnagyobb sikerük. Igaz, nem nagyon figyelnek az idegenvezető kalauz szavaira, de annál jobban érdekli őket maga a mikrobusz. Alaposan szemügyre veszik minden porcikáját, üléseit, átlátszó műanyag tetejét a kocsik oldalát borító kedves kis rajzokat. A legszerencsésebbek mégis azok, akiknek a motoros kocsiban, a vezető mögött jutott hely. Papp Il. Sándor gépkocsivezető alig győz válaszolni a sok kérdésre. Természetesen csak halkán felelget, mert minden hangosabb szó behalatszik a mikrofonon keresztül a kocsiba.

Amerre csak elhalad a mikrobusz, a járókelők mosolyogva utána fordulnak. Előkerülnek a fényképezőgépek és annyi felvétel készül, hogy némelyik filmsztár is megirigyelhetné. A kocsis elgördül a

sziklakert mellett és befordul a Nagyszállóhoz vezető útra. Végállomás.

— *Utunk végéhez érteünk. Köszönjük kedves utasaink szíves figyelmét, a viszontlátásra! —* búcsúzik utasaitól Lantai Mária. A kocsiban azonban csak nagyon kevesen mozdulnak. Legtöbben ismét bedobják a viteldíjat a

Türelmesen várakoznak az utasok, hogy följussanak a mikrobuszra.

perselybe és utaznak még egy menetet.

A másik végállomáson hatalmas tömeg várakozik a beérkező szerelvényre. Nincs tolongás, lökdösődés, mindenki

türelmesen álldogál, míg rákerül a sor. Pedig legtöbbször már jó félórája várakozik és ha nem jut föl a beérkező kocsira, ismét negyven percet kell várnia.

Egy idősebb bácsi kopogtat be az indítóhelyiségbe. Kezében táskarádió.

— *Amíg elmegyek a mikroval — mondja Marsó Katalinnak és Zoltán Etelkának, a két indítóellenőrnek — addig itt hagyom a rádiómat. Hallgassanak valami jó tánczenét. Úgy nem olyan unalmas a szolgálat.*

Unatkozásról természetesen szó sem lehet, mert szinte pillanatonként kopogtatnak be a fülkébe az érdeklődők. — *Mikor indul a következő kocsis? Este hány óráig jár a mikrobusz? —* kérdezik. De a leggyakoribb kérdés: — *Miért csak egy szerelvény közlekedik és mikor készül el a második, sőt, a harmadik mikrobusz?*

Mi lesz itt jó időben?

Már az első két nap tapasztalatai alapján meggyőződhattunk arról, hogy ez az egy szerelvény nem tudja maradéktalanul ellátni a forgalmat.

— *Az előző napon 17 fordulót tett meg a mikrobusz —* mondja Takács János forgalmi tiszt. — *Ma bizonyára már jóval több utasunk lesz. Hiszen itt a végállomáson legalább ötvenen várakoznak mindig a kocsira.*

A mikrobusz ismét a végállomás felé közeledik.

— *Utunk végéhez érteünk. Köszönjük kedves utasaink szíves figyelmét, a viszontlátásra! —* hallatszik már messziről. A kis kocsik megállnak, az utasok a leszálláshoz készülődnek. Egy nagy-

mama kis unokáját kézenfogva, bekopogtat a motoros kocsis ablakán az idegenvezető kalauzhoz:

— *Nagyon szépen köszönöm, kedvesem, ezt az utat és azt, hogy a kisunokámnak ilyen nagy örömet szerzett —* mondja. — *Olyan szépek ezek a kis kocsik, és maga is nagyon szépen beszél. A nyáron még nagyon sokszor fogunk találkozni — teszi hozzá és jassan elballag.*

A mikrobusz pedig újra és újra treffe áll, hogy elinduljon a szigeten, a hajdani lovasút útján.

Veréb Imre

Nagy sikerük van a mikrokalauzoknak és az új egyenruhájuknak